

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ

Кафедра китайської філології

Курсова робота з китайської філології

на тему:

СТРУКТУРНІ ТА ТИПОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДНОГО РЕЧЕННЯ
У КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

Студента(ки) групи Пкит 08-19

факультету східної і слов'янської філології

денної/заочної форми навчання

Освітньої програми

Китайська мова і література та переклад,

західноєвропейська мова

Спеціальності 035 Філологія

Спеціалізації 035.065 Східні мови

та літератури (переклад включно),

перша - китайська

Ніфонтова Іллі Володимировича

Науковий керівник:

к.ф.н., доц. Щербаков Я.І.

Національна шкала _____

Кількість балів _____

Оцінка ЄКТС _____

Київ – 2023

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ 1. Поняття складного речення та типології.....	6
1.1 Визначення складного речення в українській мові.....	6
1.2 Визначення складного речення у китайській мові.....	8
1.3 Визначення типології у лінгвістиці.....	10
Висновки до розділу 1.....	14
РОЗДІЛ 2. Структурні та типологічні особливості складного речення у китайській мові.....	16
2.1 Засади типологічних та структурних особливостей складних речень у китайській мові.....	16
2.2 Типологічні особливості складного речення у китайській мові.....	18
2.3 Структурні особливості складних речень у китайській мові.....	23
Висновки до розділу 2.....	29
ВИСНОВКИ.....	31
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	34

ВСТУП

Китайська мова, яка відноситься до сім'ї синотибетських мов, має довгу історію та багатоцінну культурну спадщину. Вивчення структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові є одним з ключових аспектів мовознавчих досліджень. Складне речення в китайській мові відрізняється від речень інших мов своєрідністю своєї будови та функціональності.

Складне речення - це одна з основних синтаксичних одиниць, яка включає в себе поєднання двох або більше простих речень. У китайській мові складні речення можуть мати велику різноманітність структур та засобів з'єднання. Саме через таку різноманітність складних структур, вивчення типологічних особливостей стає важливим для розуміння системи китайської мови та порівняння з іншими мовами.

Одна з особливостей складного речення у китайській мові полягає в його незвичайній синтаксичній структурі. Замість використання морфологічних засобів, китайська мова використовує різні словосполучення, часто базовані на синтаксичних зв'язках та порядку слів, для побудови складного речення. Це зумовлює особливості у формуванні ролей підмета, присудка та інших синтаксичних компонентів у складному реченні.

Також слід зазначити, що китайська мова відноситься до категорії SVO (підмет - присудок - додаток) мов, де основний порядок слів у реченні є підмет-присудок. Однак, складні речення в китайській мові можуть мати різні порядки слів та розташування компонентів, що додає нові виміри та виклики у вивченні їх структурних та типологічних особливостей.

Вивчення структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові є важливим для розкриття унікальних характеристик цієї мови та її відмінностей від інших мовних систем. Це дозволяє нам глибше зрозуміти китайську мову як одну з найбільш поширених та впливових мов у світі. Крім того, вивчення структурних та типологічних особливостей допомагає розширити загальне мовознавче знання та сприяє порівняльним дослідженням між китайською мовою та іншими мовами.

Мета дослідження полягає в теоретичному і практичному обґрунтуванні питань особливостей тематичної класифікації сучасної китайської аналізу складного речення .

Для досягнення поставленої мети визначений комплекс:

- розкрити сучасний погляд на означення складного речення як у китайській, так і українській мовах;
- розкрити сучасний погляд на визначення типології у лексиці та мовознавстві загалом;
- визначити основні сучасні проблеми китайської аналізу складного речення ;
- визначити основні причини, які впливають на специфіку китайської аналізу складного речення , щодо труднощів перекладу та її тематичної класифікації.

Об'єктом дослідження є сучасна китайська мова.

Об'єктом дослідження є основні тематичні групи аналізу складного речення в сучасній китайській мові, включаючи науково-тематичну лексику, повсякденну лексику та лексику, пов'язану з емоційно-психологічним станом людини. Це дослідження включає аналіз таких аспектів складного речення, як знакові позначення.

Методологічну та теоретичну основу даного дослідження складають праці таких вчених як Чжан Пу, Чао Цзічжоу, Ван Лей та інші.

Методи дослідження – Загальний підхід до дослідження заявленої проблеми – індуктивно-дедуктивний, заснований на спостереженні, описі матеріалу, його класифікації, узагальненні виявлених особливостей.

Наукова новизна. Мало праць в українському сходознавстві на основі сучасного практичного матеріалу, в якому розглядаються типологічні та структурні особливості складного речення у китайській мові.

Практичне значення дослідження визначається тим, що висновки одержані в ході роботи , а також ілюстративний матеріал можуть бути використані в формуванні нового розуміння такого явища як складне речення у китайській мові.

Джерельна база дослідження: інформація для створення даної праці зібрана по матеріалам online форумів, присвячених китайській мові і культурі Китаю. Теоретична частина цієї роботи розглянута на основі підручників з китайської мови та робіт науковців, що займаються дослідженнями сучасної китайської мови.

Структура кваліфікаційної роботи складається зі вступу, двох основних розділів – теоретичного і практичного, висновків до розділів, загальних висновків та списку використаної літератури.

РОЗДІЛ 1. ПОНЯТТЯ СКЛАДНОГО РЕЧЕННЯ ТА ТИПОЛОГІЇ

1.1 Визначення складного речення в українській мові

Дослідження складного речення в українській мові є важливим аспектом мовознавчих студій. Воно дозволяє розкрити особливості побудови складних речень, вивчити їх синтаксичні структури та з'ясувати їхню роль у формуванні змісту і комунікативних засобів мови.

Історія дослідження складного речення в українській мові налічує кілька етапів. Перші спроби системного вивчення складного речення були зроблені в ХІХ столітті. У цей період з'явилися перші граматики української мови, де було намічено питання про роль і будову складних речень.

Протягом ХХ століття українські мовознавці проводили детальніші дослідження з питань складного речення. Зокрема, увагу зосереджували на вивченні типів і структур складних речень, їх ролі в комунікативному процесі та зв'язку з іншими рівнями мови. Було проведено аналіз текстів з різних жанрів, включаючи художню літературу, наукові та публіцистичні тексти.

Сучасні дослідження складного речення в українській мові засновані на попередніх досягненнях і використовують інтердисциплінарний підхід. Вони поєднують методи синтаксису, семантики, психолінгвістики та стилістики, що дозволяє отримати більш повне уявлення про складні речення української мови.

Дослідження складного речення в українській мові має велике значення не лише для мовознавства, але й для практичного застосування. Розуміння структури і функцій складного речення допомагає удосконалювати комунікативні навички, покращувати письмове висловлювання та аналізувати текстовий матеріал.

Завдяки продовженню досліджень і використанню сучасних методів, ми можемо глибше зрозуміти структурні особливості складного речення в українській мові і розвивати наші знання про мову в цілому.

У сучасній синтаксичній теорії, складне речення вважається одним з трьох основних синтаксичних одиниць, разом зі словосполученням та простим реченням. Варто зазначити, що як особлива синтаксична одиниця, складне речення було визнане

вченими відносно недавно, вже у 20 столітті. У значущих синтаксичних описах кінця 19 - початку 20 століть, складне речення як окрема синтаксична одиниця не було представлено. Термін "речення" використовувався лише для позначення простого речення, яке має один предикат. Складне речення можна розглядати як поєднання простих речень.

Інтенсивне вивчення складного речення розпочалося у другій половині 20 століття. Складне речення, як синтаксична одиниця, протиставляється простому. Однак, навіть у найсучасніших визначеннях складного речення, міститься традиційне протиріччя. Протиріччя полягає у тому, що термін "речення" використовується як для усього складного утворення, так і для його складових компонентів. Поглянемо на деякі визначення. Складне речення - це поєднання двох або кількох простих речень, які мають граматичну структуру. У шкільному підручнику, "складним називається речення, що складається з двох або кількох простих речень". Подібні визначення можна продовжити. Протиріччя, яке міститься в таких визначеннях, може бути розв'язане, якщо встановити синтаксичний аспект, до якого належить дана одиниця. Складне речення протиставляється простому реченню в синтаксичній структурі, а саме в формально-граматичному (конструктивному) аспекті. Головною ознакою простого речення є наявність одного предиката, тоді як складне речення складається з двох або більше предикативних одиниць. Отже, складне речення, як протилежність простому реченню, є поліпредикативною одиницею порівняно з монопредикативним простим реченням. Отже, складне речення - це синтаксична одиниця, яка складається з предикативних одиниць, з'єднаних синтаксичним зв'язком і відношеннями.

Виникає питання про взаємовідносини між складними реченнями та текстом через різний характер поліпредикативних утворень. Давайте порівняємо деякі приклади:

- 1) Чим далі в ліс, тим більше дров.
- 2) Готуй влітку сани, а взимку воза.
- 3) Тварина не знає ні подвигу, ні злочину; до речі, не знає і самогубства.

Перші два речення без сумнівів можна назвати складними. Однак, стосовно третього речення можуть виникнути сумніви щодо його цілісності. Відмінність між

першими двома реченнями, з одного боку, і третім, з іншого боку, полягає в тому, що перші два речення є жорсткими структурами, які складаються з компонентів. У першому реченні використовується двомісний союз "чим - тим" та порівняння форм морфології, яке виражає компаратив ("далі" - "більше"). Наприклад: "Чим довше триває розмова, тим більше посилюється тривога." Структура другого речення формується за допомогою союзу "а" та використанням слів з протилежними лексичними значеннями, що в даному контексті є антонімічними: "влітку" - "взимку", "сани" - "воза". Усі ці елементи вказують на значення протиставлення. Однак, поліпредикативне утворення у третьому реченні не є жорсткою конструкцією. Єдиний засіб зв'язку - введене слово "до речі", яке створює асоціативне примітки і зв'язує компоненти тексту. Ці компоненти можна легко представити як окремі висловлювання (і відокремити їх знаком пунктуації, крапкою після першої предикативної одиниці), що не можна зробити з першими двома поліпредикативними утвореннями. Таким чином, межа між складним реченням і текстом може бути встановлена, якщо ми розуміємо складне речення як конструкцію.

1.2 Визначення складного речення у китайській мові

У 20-ті – 40-ті роки ХХ століття почалося наукове дослідження синтаксичної структури китайської мови після опублікування граматики давньокитайської мови Ма Цзяньчжуна (1898). Його робота вперше розглядала китайську граматичну систему як самостійну дисципліну, що суттєво вплинуло на дослідження китайських мовознавців. У початковий період ХХ століття Лі Цзіньсі в своїй "Граматиці сучасної китайської мови" представив свою теорію про складне речення, яке складається з об'єднання двох або більше простих речень, виділяючи три види складних речень. Ці види включали речення, що містять складні речення, складносурядні речення та складнопідрядні речення.

Пізніше Люй Шусян та Чжу Десі розкритикували теорію Лі Цзіньсі, вважаючи, що складні речення, у яких одне речення виконує роль члена іншого речення, належать до простих речень, а залежні речення трактуються як "речення за формою". Ван Ляой класифікує всі складні речення на дві основні групи в своїй граматиці.

Перша група складається з речень з сурядним зв'язком, які мають дві або більше рівноправних частин з предикативним зв'язком. Ці речення поділяються на кілька типів, таких як кумулятивні, роздільні, супротивні, підстави та висновки, пояснювальні речення. Друга група складається з речень з підрядним зв'язком, які мають головну частину та залежну частину з предикативним зв'язком. Ці речення диференціюються на причинні, тимчасові, поступливі, умовні, цільові, мотивувальні та результативні речення. Однак автор просто перераховує ці типи, не надаючи подробиць щодо їх класифікації. У складнопідрядних реченнях одна частина є незалежним судженням, а інша частина підпорядкована першій і доповнює її. Синтаксичні конструкції зі складнопідрядним зв'язком включають різні засоби зв'язку, такі як інтонація, позиційне становище частин, сполучники, союзні фразеологічні одиниці, вказівні займенники та прислівники. Сполучники особливо важливі як синтаксичні засоби зв'язку. Деякі науковці також включають складнопідрядні речення, що виражають атрибутивні відношення, в свою класифікацію. Вони складаються з додаткових частин, які позначають властивості предмета, і додаткових частин, які містять додаткову інформацію про предмет. Існують також інші типи складнопідрядних речень, такі як тимчасові, цільові, пояснювально-цільові, причинні, уступні, результативні, пропорційні та відносини подібності. Загалом, в китайській граматичній традиції всі речення поділяються на складні речення з сурядним і підрядним зв'язком.

1.3 Визначення типології у лінгвістиці

Термін "типологія" у лінгвістиці походить від грецького слова "τύπος" (typos), що означає "тип" або "зразок", та поєднується з суфіксом "-логія", що вказує на науку або вивчення певної області знань. Термін "типологія" вперше був використаний в лінгвістиці в кінці XIX століття.

Історія використання терміну "типологія" пов'язана з розвитком компаративної лінгвістики та порівняльного методу вивчення мов. Виникнення терміну пов'язують з роботами дослідників, таких як Фрідріх Шляйхер, який у 1871 році вживав слово "типологія" для описування різноманітності мовних систем на основі їхніх загальних характеристик.

Протягом ХХ століття поняття "типологія" розвивалося та розширювалося в лінгвістичних дослідженнях. Від простого порівняння структурних характеристик мов, воно перетворилося на більш систематичний і аналітичний підхід до класифікації та опису різних типів мовних систем.

Сучасна типологія вивчає мови як системи, класифікує їх за певними характеристиками та встановлює загальні тенденції, що спостерігаються в різних мовах світу. Її ціль полягає в ідентифікації універсальних та унікальних рис різних мов, вивченні зв'язків між мовними структурами та їх функціями, а також у розумінні впливу мови на спосіб мислення та сприйняття світу.

Типологія в лінгвістиці стала важливою галуззю дослідження, що допомагає розуміти різноманітність та унікальність мовних систем у світі. Вона впливає на різні аспекти лінгвістики, включаючи граматику, фонологію, семантику, стилістику та багато інших.

В загальному науковому масштабі типологія - це метод дослідження складних об'єктів, який полягає у виявленні загальних або схожих рис і класифікації цих об'єктів відповідно до їхньої подібності. Типологічні дослідження проводяться в різних галузях науки і можуть відрізнятися за принципами та логічними формами.

У лінгвістиці використовуються три основних види класифікації мов. Перша - генеалогічна класифікація - ґрунтується на родинних зв'язках між мовами. Друга - типологічна класифікація - об'єднує мови, незалежно від їхніх родинних зв'язків. Третя - територіальна (ареальна) класифікація - враховує мови, які тривалий час перебували в контакті в одній територіальній зоні.

Лінгвістична типологія - це порівняльне вивчення структурних і функціональних особливостей мов, незалежно від генетичних відносин між ними.

Метою та завданнями типологічного опису мов є: виявлення типологічно значущих ознак в структурах або соціальному житті мов; побудова типологічної характеристики або класифікації мов на основі виявлених ознак; вивчення поширеності типологічних закономірностей і відкриття нових логічних універсалій.

Основні розділи лінгвістичної типології включають загальну типологію, яка виявляє загальні риси мов шляхом порівняння та виділяє окремі мовні типи;

таксономічну типологію, яка розглядає типи мов та проблеми мовних універсалій; приватну типологію (рівневу і ареальну), що досліджує типи мовних підсистем та мови, які перебувають в тісному контакті; історичну типологію, яка вивчає принципи еволюції мовних типів з плином часу.

Також можливе інше членування лінгвістичної типології, зокрема структурна і соціальна типологія. Структурна типологія поділяється на формальну (зосереджену на плані вираження) і контенсивну (зосереджену на семантичних категоріях та способах їх вираження). Контенсивна типологія зосереджується на специфічних способах передачі універсальних суб'єктно-суб'єктних відносин у мовах. В результаті контенсивного дослідження виділяються різні мовні типи, такі як нейтральний, класний, активний, ергативний і номінативний. Соціальна та структурна типології мов є незалежними, але вони мають спільні завдання, спрямовані на виявлення подібностей між мовами за будь-якими ознаками. Це призводить до використання схожих методів.

Структурна типологія вивчає мову як систему, включаючи фонетико-фонологічну організацію, граматичну будову і лексичні системи. Перші дослідження типології були спрямовані на граматику, способи вираження граматичних значень і морфологію слів. Початкові типологічні класифікації були засновані на морфологічних ознаках.

Типологія звукової організації мови з'явилася в рамках Празького лінгвістичного гуртка в ХХ столітті. Однією з найбільш загальних протилежностей фонологічних систем стала кількість голосних звуків, де деякі мови мають більше голосних, ніж середнє значення (наприклад, данська, німецька, англійська, французька), а інші мають більше приголосних (більшість слов'янських мов, арабська, іврит, перська тощо). Також розрізняються мови з акцентом на склади та безакцентні мови. У морфологічній типології вивчаються способи вираження граматичних значень і характер поєднання морфем у слові. Залежно від способу вираження граматичних значень виділяються синтетичні і аналітичні мови. Залежно від характеру поєднання морфем розрізняють аглютинаційні та фузійні мови. На

синтаксичному рівні типологічні подібності та відмінності мов виявляються, переважно, у будові речення.

Синтаксична типологія досліджує комунікативно-когнітивні структури, за допомогою яких формується та передається думка на різних мовах. Розрізняються основні синтаксичні моделі (структурні схеми речення). Типологія речень враховує, яким чином синтаксичний лад мови відображає структурно-сміслові компоненти речення, такі як підмет, присудок, додаток, атрибут, причина, наслідок, мета і т.д. В цілому, можна виділити мови з ергативним, номінативним, активним, класним і нейтральним ладом. Також розглядаються мови зі вільним і фіксованим порядком слів.

Лексична типологія - це відносно нове напрямок досліджень, яке з'явилося в 1950-х роках. Вона вивчає типологічні подібності та відмінності в лексичних системах різних мов. Багато особливостей лексики визначаються граматикою і фонетикою мови. Тому деякі глибокі типологічні відмінності в лексиці є вторинними і похідними (наприклад, різниця у морфемній складності слів, розподіл лексики за частинами мови, склад службових слів тощо). За порівнянням з фонетикою і граматикою, лексика є менш структурованою і більш ймовірнісною системою. Тому в лексичній типології відсутні чіткі класифікації мов. Крім того, рівень вивчення лексики значно менший, ніж фонетики та граматики, і існує нестача емпіричних даних. Для типології лексичних систем важливими ознаками є обсяг словника, семантико-тематична структура лексики, стилістична диференціація, джерела нових слів, співвідношення мотивованих і невмотивованих слів, морфемна складність слів і т.д. На основі аналізу цих даних складається типологічна класифікація мови.

У мовознавстві існує безліч різних мов, і кожна з них має унікальні особливості. Типологія дозволяє виявити спільні залежності та шаблони між мовами, що допомагають розуміти, як мови функціонують і як вони можуть відрізнитися одна від одної. Вивчення типології дозволяє мовознавцям класифікувати мови на основі їхніх структурних ознак та встановлювати універсальні закономірності, які впливають на організацію мовлення.

Один з ключових аспектів типології - це класифікація мов за граматичними категоріями і структурами. Наприклад, одна мова може мати родову категорію, в той час як інша мова може використовувати класифікацію за дієсловними аспектами. Типологічні дослідження також вивчають структуру словосполучень, порядок слів у реченні, наявність афіксів та багато іншого.

Дослідження типології має велике значення для розвитку загальної лінгвістичної теорії. Воно допомагає розкрити глибинні причини, які впливають на розвиток та функціонування мов, а також розуміти, як людський мовний потенціал проявляється в різних мовних системах. Вивчення типології також може мати практичну цінність, допомагаючи лінгвістам і перекладачам краще розуміти й адаптуватися до різних мовних контекстів.

Отже, типологія у мовознавстві є важливим інструментом для аналізу та порівняння різних мов, що допомагає з'ясувати загальні принципи і властивості людського мовлення. Вона розширює наше розуміння мови як складного явища та сприяє відкриттю нових горизонтів у мовознавстві.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 1

У першому розділі ми дослідили поняття складного речення у синтаксичній теорії. Виявилося, що складне речення було визнане окремою синтаксичною одиницею відносно недавно, у 20 столітті. Раніше термін "речення" використовувався лише для простого речення з одним предикатом. Однак, згодом почалося інтенсивне вивчення складного речення.

Проте, навіть у сучасних визначеннях складного речення виникає традиційне протиріччя. Термін "речення" використовується як для всього складного утворення, так і для його складових компонентів. Різні визначення підкреслюють граматичну структуру складного речення, що складається з двох або більше простих речень.

Для розв'язання цього протиріччя важливо звернути увагу на синтаксичний аспект, до якого належить дана одиниця. Складне речення відрізняється від простого речення у формально-граматичному (конструктивному) аспекті. Основною ознакою простого речення є один предикат, тоді як складне речення має два або більше предикативних складових. Таким чином, складне речення можна розглядати як поліпредикативну одиницю порівняно з монопредикативним простим реченням.

Отже, складне речення - це синтаксична одиниця, що складається з предикативних складових, з'єднаних синтаксичними зв'язками та відношеннями.

Також ми розглянули дві основні галузі типології мов - синтаксичну та лексичну. Синтаксична типологія досліджує структурні схеми речень і виявляє різноманітність синтаксичних моделей у мовах. Розрізняються такі типи ладу, як ергативний, номінативний, активний, класний і нейтральний, а також порядок слів може бути фіксованим або вільним.

Лексична типологія, у свою чергу, зосереджується на лексичних системах мов. Вона досліджує різні ознаки лексики, такі як обсяг словника, семантико-тематична структура, стилістична варіативність, джерела нових слів і морфемна складність. Однак, порівняно з фонетикою та граматиною, лексична типологія має меншу кількість класифікацій та обмежену кількість емпіричних даних.

Загалом, типологія мов допомагає нам розуміти подібності та відмінності між мовами, що сприяє глибшому розумінню природи людської мови в цілому. Вивчення

синтаксичних та лексичних особливостей мов є важливим кроком у розкритті різноманітності та унікальності кожної мовної системи.

РОЗДІЛ 2. СТРУКТУРНІ ТА ТИПОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СКЛАДНОГО РЕЧЕННЯ У КИТАЙСЬКІЙ МОВІ

2.1 Засади типологічних та структурних особливостей складних речень у китайській мові

Китайська мова має свої унікальні типологічні та структурні особливості щодо складних речень. Основні засади цих особливостей можуть бути наступними:

1. Унітарна структура: Складні речення в китайській мові часто мають унітарну структуру, що означає, що вони складаються зі сполучення двох або більше речень без використання явних синтаксичних зв'язків або сполучників. Замість цього, зв'язок між реченнями виражається шляхом контексту, порядку слів та інтонації.

2. Паралельна структура: У складних реченнях китайської мови часто спостерігається паралельна структура, де компоненти речення мають подібну граматичну або синтаксичну форму. Наприклад, два прості речення можуть бути поєднані за допомогою паралельних граматичних конструкцій, що надають реченню балансований і симетричний вигляд.

3. Частіше використання координативних зв'язків: Китайська мова має багатий набір координативних зв'язків, таких як "和" (hé - і), "或" (huò - або), "但是" (dànshì - але) та інші. Ці зв'язки використовуються для поєднання різних складових речення в складних структурах.

4. Структура тема-рема: Складні речення китайської мови часто мають структуру тема-рема, де тема вводиться перед ремою. Тема може бути іменною фразою, реченням, що служить введенням до наступного речення або ідеї. Ця структура допомагає упорядковувати і організовувати інформацію в складних конструкціях.

5. Використання модифікаторів: Китайська мова широко використовує модифікатори для розширення або уточнення значення речень. Це можуть бути прикметники, прикметникові фрази, прислівники та інші вирази, які надають більше деталей і конкретності реченню.

Загалом, типологічні та структурні особливості складних речень у китайській мові відображають її унікальний синтаксичний підхід та організацію інформації. Вивчення цих особливостей допомагає розуміти особливості китайської мови і розвивати ефективні стратегії комунікації.

За дослідженнями структурних особливостей складних речень у китайській мові було проведено значну кількість досліджень та аналізів. Однією з центральних тем досліджень є вивчення порядку слів у складних реченнях. Китайська мова відрізняється від багатьох інших мов тим, що в ній немає жорсткого порядку слів, але при цьому існує певний упорядкований шаблон, який дотримується для забезпечення зрозумілості.

Також були вивчені особливості використання граматичних конструкцій у складних реченнях. Наприклад, досліджувалися сполучники, які використовуються для з'єднання речень та вираження різних семантичних відношень, таких як причина-наслідок, умова, припущення та інші. Дослідження показують, що в китайській мові існує багато сполучників з різними семантичними значеннями, і їх правильне використання впливає на структуру та інтерпретацію складного речення.

Крім того, вивчення типологічних особливостей китайської мови в контексті складного речення відображає вплив культурних та ментальних особливостей на мовну систему. Наприклад, засади колективізму та ієрархічної структури суспільства можуть відображатись у способі організації інформації в складних реченнях.

Вивчення структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові має важливе значення для розуміння її синтаксичної системи, розвитку мовних ресурсів та покращення комунікативних навичок. Дослідження в цій галузі сприяють не лише вивченню самої мови, але й розширенню мовознавчих знань та сприяють збагаченню нашого загального розуміння мови та культури.

2.2 Типологічні особливості складного речення у китайській мові

Дослідження типологічних особливостей китайської мови має багатогідну історію, що охоплює десятиліття систематичного аналізу та порівняння з іншими мовами світу. Ці дослідження почалися у другій половині XX століття і продовжуються і донині.

У 1950-60-х роках, після заснування Китайської академії наук, було покладено початок науковим дослідженням китайської мови з типологічної перспективи. Одним з піонерів у цій галузі був вчений Лі Чжи (Li Ji), який зосередився на дослідженні синтаксичних та граматичних особливостей китайської мови та порівнянні їх з іншими мовами.

У 1970-80-х роках китайські лінгвісти розширили свої дослідження і охопили більш широкий спектр лінгвістичних аспектів. Вони досліджували фонетику, морфологію, семантику, синтаксис, лексику та стилістику китайської мови, а також проводили порівняльний аналіз з іншими мовами, зокрема із сусідніми мовами Східної та Південно-Східної Азії.

У останні десятиліття дослідники з усього світу продовжують вивчати типологічні особливості китайської мови. Застосовуються сучасні методи та підходи, включаючи корпусний аналіз, комп'ютерну обробку даних та моделювання.

Дослідження типологічних особливостей китайської мови має велике значення для розуміння мовного різноманіття та універсалій. Вони допомагають встановити унікальні риси китайської мови та визначити її місце у світовому лінгвістичному контексті. Крім того, такі дослідження сприяють розвитку загальної лінгвістики та методології порівняльного аналізу мов.

Висновки цих досліджень дозволяють не тільки глибше зрозуміти китайську мову, але й збагнути універсальні залежності та особливості, які притаманні мовним системам загалом.

Складне речення є одним з ключових елементів синтаксичної структури мови. Різні мови можуть мати свої типологічні особливості щодо будови та функціонування складного речення. У цьому контексті особливий інтерес викликає китайська мова - одна з найбільш поширених мов у світі, яка має багато типологічних особливостей.

Типологічні особливості складного речення в китайській мові становлять об'єкт дослідження лінгвістів і мовознавців. Китайська мова має свої унікальні особливості у сфері синтаксису та морфології, що впливають на структуру складного речення.

Одна з особливостей китайської мови полягає у відсутності граматичних сполучників, що зв'язують складові речення. Замість цього, зв'язок між складовими

реченнями здійснюється за допомогою семантичних та синтаксичних засобів. Це створює специфічну структуру складного речення, де залежно від семантичних відношень між реченнями можуть виникати різні порядкові та ієрархічні конструкції.

Крім того, китайська мова має багатофункціональність у використанні одних і тих самих слів та лексичних одиниць у різних типах складного речення. Це вимагає від мови додаткових морфологічних та синтаксичних засобів для вираження семантичних зв'язків між складовими реченнями.

Таким чином, вивчення типологічних особливостей складного речення у китайській мові відкриває широкий простір для дослідження синтаксичних і семантичних аспектів мови, а також розуміння особливостей мислення та комунікативних зв'язків в китайському культурному контексті.

У цьому підрозділі ми розглянемо типологічні особливості складного речення в китайській мові, зосереджуючись на його структурі, механізмах зв'язку між складовими реченнями та вираженні семантичних зв'язків. Це дозволить нам краще зрозуміти унікальність китайського синтаксису і розширити наші знання про мовну різноманітність та мовленнєві особливості у світовому контексті.

Китайська мова має свої особливості в типології складних речень. Ось кілька особливостей, що варто враховувати:

1. Подвійна структура:

У китайській мові складні речення можуть бути побудовані з двох незалежних речень, які не залежать одна від одної і мають самостійне значення. Це означає, що в китайському складному реченні немає сполучників або союзів, які з'єднували б речення, але вони просто стоять поруч. Наприклад:

他喝咖啡，我喝茶。(Tā hē kāfēi, wǒ hē chá.) - "Він п'є каву, я п'ю чай."

У цьому прикладі перше речення "他喝咖啡" (Tā hē kāfēi) - "Він п'є каву", та друге речення "我喝茶" (Wǒ hē chá) - "Я п'ю чай" є незалежними одна від одної.

2. Засоби з'єднання:

Незважаючи на попередню особливість, у китайській мові також використовуються деякі засоби з'єднання для вираження залежності між реченнями.

Деякі засоби з'єднання включають службові слова "和" (hé) - "і", "或者" (huòzhě) - "або", "但是" (dànshì) - "але", "因為" (yīnwèi) - "тому що", "如果" (rúguǒ) - "якщо" та інші.

Наприклад:

我喜歡唱歌和跳舞。(Wǒ xǐhuān chàngē hé tiàowǔ.) - "Мені подобається співати і танцювати."

У цьому прикладі "和" (hé) використовується для з'єднання двох дієслів "唱歌" (chàngē) - "співати" і "跳舞" (tiàowǔ) - "танцювати".

3. Частіше вживання простих речень:

У китайській мові частіше вживаються прості речення замість складних. Це пов'язано з тим, що китайська мова має багато засобів вираження відносин між реченнями, таких як порядок слів, використання підрядних сполучників та інших лексико-граматичних засобів. Тому, хоча складні речення також можливі, вони не є основним конструкційним засобом у китайській мові.

4. Порядок слів:

В китайській мові порядок слів має велике значення для вираження зв'язків між реченнями в складному реченні. Зазвичай, перше речення вказується перед другою.

Наприклад:

昨天下雨，所以我沒有去公園。(Zuótiān xiàyǔ, suǒyǐ wǒ méiyǒu qù gōngyuán.) - "Вчора йшов дощ, тому я не пішов у парк."

У цьому прикладі перше речення "昨天下雨" (Zuótiān xiàyǔ) - "Вчора йшов дощ" стоїть перед другим реченням "所以我沒有去公園" (Suǒyǐ wǒ méiyǒu qù gōngyuán) - "Тому я не пішов у парк".

5. Вживання знаків пунктуації:

У китайській мові вживаються знаки пунктуації для розділення різних речень у складному реченні. Наприклад, тире (—) або кома (,) використовуються для розділення речень. Пунктуаційні знаки допомагають зрозуміти структуру та зв'язок між різними реченнями.

6. Вживання сполучників:

Хоча китайська мова не має так широкого вживання сполучників, як інші мови, вона все ж використовує деякі сполучники для з'єднання речень. Наприклад:

而且 (érqiě) - "і";

不但...而且 (bùdàn...érqiě) - "не тільки... але й";

雖然...但是 (suīrán...dànshì) - "хоча... але";

由於...所以 (yóuyú...suǒyǐ) - "через те, що... тому";

Ці сполучники використовуються для вираження різних відносин між реченнями у складному реченні.

7. Вживання паралельних структур:

Китайська мова використовує паралельні структури для вираження семантичного або синтаксичного відношення між реченнями. Це означає, що деякі елементи можуть повторюватися або мати подібну форму у різних речень.

Наприклад:

我喜歡唱歌，她喜歡跳舞。(Wǒ xǐhuān chàngē, tā xǐhuān tiàowǔ.) - "Мені подобається співати, їй подобається танцювати."

У цьому прикладі "我喜歡" (Wǒ xǐhuān) - "Мені подобається" повторюється у обох реченнях, що створює паралельну структуру.

8. Вживання дієслів-сполучників:

Китайська мова використовує дієслова-сполучники для з'єднання двох речень у складному реченні. Деякі з найпоширеніших дієслів-сполучників включають "認為" (rènwéi) - "вважати", "表示" (biǎoshì) - "виражати", "希望" (xīwàng) - "сподіватися".

Наприклад:

我認為這是一個好主意，所以我支持它。(Wǒ rènwéi zhè shì yīgè hǎo zhǔyì, suǒyǐ wǒ zhīchí tā.) - "Я вважаю, що це хороша ідея, тому я її підтримую."

9. Використання заперечень:

У китайській мові для вираження заперечення в складних реченнях використовується слово "不" (bù) перед дієсловом. Наприклад:

我不喜歡唱歌，但是我喜歡跳舞。(Wǒ bù xǐhuān chàngē, dànshì wǒ xǐhuān tiàowǔ.) - "Я не люблю співати, але я люблю танцювати."

10. Використання підрядних речень:

Китайська мова використовує підрядні речення для вираження залежності або підпорядкування речень у складних реченнях. Ці підрядні речення можуть бути введені за допомогою слів-сполучників, таких як "如果" (rúguǒ) - "якщо", "雖然" (suīrán) - "хоча", "因為" (yīnwèi) - "тому що". Наприклад:

如果你想成功，就必須努力。(Rúguǒ nǐ xiǎng chénggōng, jiù bìxū nǔlì.) - "Якщо ти хочеш успіху, тоді повинен працювати наполегливо." Подібних особливостей доволі таки багато, тому обмежємось такими 10 прикладами.

2.3 Структурні особливості складних речень у китайській мові

Дослідження структурних особливостей китайської мови мають довгу історію, що починається зі стародавніх часів. Китайська мова, з її багатовіковою історією і багатими лінгвістичними традиціями, завжди привертала увагу вчених та дослідників з різних країн.

У давні часи, вже в епоху Конфуція та Мо Цзи, розуміння структури китайської мови було важливою частиною філософських та лінгвістичних дебатів. Ці вчені досліджували морфологію, синтаксис та семантику китайської мови та розвивали методи аналізу мовних конструкцій.

У 20-му столітті, з появою сучасних лінгвістичних теорій, дослідження структурних особливостей китайської мови набули нового розгалуження. Учені зосередилися на синтаксичних особливостях, таких як порядок слів, сполучники, узагальнення, речення та фразова структура.

Одним з відомих дослідників китайської мови був Чжу Дунрен, який заснував теорію групового зв'язку та розробив аналіз конструкцій китайського речення. Його праці стали важливим внеском у дослідження структурних особливостей китайської мови.

Згодом, зростання інтересу до китайської мови серед міжнародної лінгвістичної спільноти призвело до більш широкого дослідження структурних особливостей. Сучасні дослідження охоплюють такі аспекти, як граматична структура, порядок слів, синтаксичні шаблони, фразова структура та семантика.

Результати цих досліджень допомагають краще зрозуміти особливості китайської мови, розкривають її унікальні риси та специфіку. Вони також стимулюють подальше розвиток теорій лінгвістики та сприяють порівняльному аналізу мовних систем у світовому контексті.

Як ми вже дізнались, складне речення в китайській мові є предметом особливого інтересу для дослідників та лінгвістів. Китайська мова, зі своїм довгим історичним шляхом розвитку і багат шаровою культурою, має унікальні структурні особливості, які впливають на будову складного речення.

Одна з ключових особливостей структурного аспекту китайського складного речення полягає у відсутності граматичних сполучників, які традиційно використовуються для з'єднання речень в інших мовах. Замість цього, китайська мова використовує різні механізми для вираження семантичних зв'язків та створення зв'язності між складовими реченнями.

Ще одна важлива особливість структурного аспекту складного речення у китайській мові - це його ієрархічна структура. Китайська мова має високу ступінь флексійності та можливість гнучкого утворення складного речення за допомогою синтаксичних конструкцій, що використовуються для позначення порядку, ролі та семантичних відношень між складовими частинами.

Також варто зазначити, що структурні особливості складного речення в китайській мові відображають глибоко укорінені культурні цінності та спосіб мислення китайського народу. Китайці дбайливо ставляться до точності, гармонії та естетичності мовлення, що знаходить своє відображення у структурі складного речення.

Після початкових досліджень структурних особливостей китайської мови, у другій половині 20-го століття з'явилися нові підходи та методології в цій галузі. Було введено поняття "фразової структури" та розроблені методи для її аналізу. Також

розглядалися різні типи фразових конструкцій, такі як прикладне речення, пасивна конструкція, суб'єктно-предикатна конструкція та інші.

Одним з важливих досягнень у дослідженнях структурних особливостей китайської мови є розвиток сучасних синтаксичних теорій, таких як генеративна граматика та функціональна граматика. Ці теорії дозволили більш систематично аналізувати синтаксичні структури китайського речення та пояснювати їх функціональні аспекти.

Застосування комп'ютерних технологій у лінгвістичних дослідженнях також дало нові можливості для аналізу структурних особливостей китайської мови. Комп'ютерні корпусні дані дозволяють зібрати велику кількість текстових матеріалів для аналізу та дослідження граматичних структур. Це сприяє більш точному вивченню синтаксичних залежностей, фразових шаблонів та інших аспектів структури китайського речення.

В сучасний час дослідження структурних особливостей китайської мови продовжуються, а нові методи та підходи розширюють наше розуміння цієї мови. Дослідження в цій галузі допомагають удосконалювати вивчення китайської мови як іноземної, розробляти ефективні підручники та навчальні програми. Також ці дослідження мають практичне застосування у машинному перекладі, розробці комп'ютерних інтерфейсів та інших технологіях, пов'язаних з китайською мовою.

Складні речення у китайській мові мають свої особливості у структурі. Ось деякі з них:

1. Порядок слів:

У китайській мові загальний порядок слів у складному реченні залишається практично незмінним, подібно до простих речень. Зазвичай порядок слів у складному реченні є підмет - дієслово - додаток.

Наприклад:

我喜歡吃水果。(Wǒ xǐhuān chī shuǐguǒ.) - "Я люблю їсти фрукти."

2. Використання сполучників:

У китайській мові сполучники використовуються для з'єднання двох або більше речень у складному реченні. Деякі поширені сполучники включають "和" (hé) - "і", "但是" (dànshì) - "але", "因為" (yīnwèi) - "тому що". Наприклад:

我喜歡唱歌和跳舞。(Wǒ xǐhuān chànggē hé tiàowǔ.) - "Мені подобається співати і танцювати."

3. Вживання підрядних речень:

У китайській мові підрядні речення використовуються для вираження залежності або підпорядкування одного речення до іншого. Ці підрядні речення можуть бути введені за допомогою сполучників, таких як "如果" (rúguǒ) - "якщо", "雖然" (suīrán) - "хоча", "因為" (yīnwèi) - "тому що". Наприклад:

如果下雨，我就不出去。(Rúguǒ xiàyǔ, wǒ jiù bù chūqù.) - "Якщо йде дощ, я не виходжу."

4. Вживання займенників:

У складних реченнях китайська мова використовує займенники для уникнення повторень. Займенники використовуються для заміни певних слів або фраз, що були вказані в попередніх реченнях.

Наприклад:

我喜歡唱歌，他也喜歡。(Wǒ xǐhuān chàngē, tā yě xǐhuān.) - "Мені подобається співати, і йому теж."

Також хочу взяти до уваги такий вид речень як "ускладнені". Це доволі цікавий вид речення.

Ускладнене речення складається із двох частин. Цим воно відрізняється від простого речення, що складається з однієї частини. Одна частина ускладненого речення входить до складу іншого на правах поширеного члена речення. Цим ускладнене речення відрізняється від складного, у якому кожна частина має свій склад членів речення.

Таким чином, ускладнене речення є проміжною синтаксичною побудовою, що займає місце між простим та складним реченням.

Ускладнене речення поділяється на дві різновидності: речення з включеною частиною та речення з придатковою частиною. Кожен із різновидів має свої граматичні особливості.

Речення з включеною частиною:

У китайській мові окремий член речення, будучи розповсюджений до цілого речення, у ряді випадків включається до складу речення безпосередньо, не отримуючи додаткового граматичного оформлення у вигляді підрядних сполучників чи інших службових слів.

Включений член речення містить окрему думку та цим суттєво відрізняється від словосполучення, яке лише означає те чи інше поняття. З іншого боку, включений член речення немає інтонаційної закінченості і цим значно відрізняється від самостійного речення.

Враховуючи особливості включеного члена речення, його слід назвати включеною частиною, а решта складу речення - частиною, що включає. Речення із включеною частиною необхідно розглядати як ускладнені, котрі посідають місце між простим і складним реченнями.

У китайській мові є кілька різновидів речень із включеною частиною. Включена частина зазвичай виконує функцію підмета або додатка. Розглянемо нижче різновиди речення цього типу залежно від синтаксичної функції, виконуваної включеною частиною.

Розглянемо на прикладах смислові та граматичні особливості речень із включеним підлягаючим:

1. 他不来是一件怪事

Дивно, що він не йде. (дослівно: він не йде це дивне діло)

2. 我求北京三年了

Вже три роки як приїхав у Пекін. (дослівно: я приїхав у Пекін вже як три роки)

Включена частина, що виконує функцію додатку, зазвичай знаходиться в кінці речення, примикає безпосередньо до дієслова-присудка і комою від решти речення не відокремлюється. Що стосується частини, що включає, то вона, як правило, містить підмет і присудок. Висловлюване часто виражається такими дієсловами, як знати,

розуміти, бачити, чути, рахувати, вважати, відчувати. Крім основних, у складі підлеглої частини може бути і другорядні члени речення.

Наведемо приклади, що показують особливості структури речень із включеним додатком.

1. 我知道他就来

Я знаю, що він зараз прийде. (дослівно: Я знаю він зараз прийде)

2. 他们不明白他在作什么

Вони не розуміли, що він робить. (дослівно: Вони не розуміли він робить що)

У китайській мові група слів може приєднуватися до решти речення за допомогою підрядного союзу або інших засобів синтаксичного зв'язку. Така група слів є поширеним членом речення. Вона більшою чи меншою мірою наближається до підрядного речення.

Зазначена група слів називається придатковою частиною, а решта складу речення – основною частиною. Речення з придатковою частиною, так само як і речення з включеною частиною, слід розглядати як ускладнені, що посідають місце між простим і складним реченнями.

Окремі різновиди речень із придатковою частиною за своїм смисловим значенням та граматичними особливостями співвідносяться з відповідними різновидами складнопідрядних речень.

У китайській мові речення з придатковою частиною поділяються на речення, що виражають тимчасові, цільові, причинні, умовні, поступливі, результативні відносини, а також речення, що виражають відносини подібності,

У сучасній китайській мові найпоширенішими реченнями з придатковою частиною є речення, що виражають цільові відносини, та речення, що виражають відносини подібності.

У китайській мові група слів може вказувати час та приєднуватися до основної частини речення за допомогою спеціальних засобів. Така група слів є додатком, що вказує час.

Додаток, що вказує час, має у своєму складі дієслово і цим відрізняється від обставини часу. Будучи поширеним членом речення, він більшою або меншою мірою наближається до підрядного речення часу.

Додаток, що вказує час, зазвичай займає місце на початку речення перед основною частиною. Іноді підрядна частина цього типу поміщається між підметом і присудком основної частини.

Додаток, який вказує час, може приєднуватися до основної частини речення за допомогою таких спеціальних граматичних засобів, як прийменники. Іноді підрядна частина цього з'єднується з основною частиною речення за допомогою спеціальних знаменних слів.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ 2

У результаті дослідження типологічних особливостей складного речення у китайській мові було встановлено, що ця мова має свої унікальні риси, які відрізняють її від інших мов. Однією з найважливіших особливостей є суспільно-культурний контекст, який впливає на структуру та функції складного речення. У китайській мові складні речення використовуються для передачі багатої інформації, вираження додаткових значень та змінюваних модальних відтінків.

Також було виявлено, що складні речення у китайській мові мають тенденцію до еліпсису, деякі компоненти можуть бути опущені за умови, що контекст дозволяє однозначно зрозуміти повідомлення. Це відображає специфіку мови, яка надає перевагу конкретним контекстам та залежить від знань та уявлення говорячого про мовну ситуацію.

Зрозуміння типологічних особливостей складного речення у китайській мові має важливе значення для лінгвістичних досліджень, перекладу та вивчення мови. Це допомагає усвідомити особливості китайського синтаксису та ефективно спілкуватися в цій мові.

Дослідження структурних особливостей складних речень у китайській мові показало, що ця мова має високу ступінь гнучкості та різноманітність в будованні складних структур. У китайській мові складні речення можуть складатися з двох або більше простих речень, які зв'язані синтаксичними засобами.

Однією з основних структурних особливостей є використання сполучників та конструкцій, які служать для з'єднання різних частин речення. Китайська мова відрізняється від інших мов у використанні сполучників, таких як "和" (hé - і), "或者" (huòzhě - або), "但是" (dànshì - але) та багатьох інших, які вказують на зв'язок між реченнями або фразами.

Також було виявлено, що китайська мова має нахил до послідовності компонентів у складних реченнях. Це означає, що частіше за все компоненти розміщуються в певному порядку, що дотримується в мовній спільноті. Ця послідовність допомагає уникнути непорозумінь та забезпечує логічну структуру речення.

Знання про структурні особливості складних речень у китайській мові має значення для вивчення мови, перекладу та спілкування з носіями китайської. Розуміння цих особливостей сприяє точному та виразному використанню складних структур у мовленні, що покращує комунікативні навички в китайській мові.

ВИСНОВКИ

Дослідження структурних та типологічних особливостей складного речення в китайській мові підкреслює унікальність та розмаїтість цієї мови. Китайська мова, зі своїм багатим синтаксичним апаратом та специфічними конструкціями, представляє собою цікаве поле для досліджень та розуміння її лінгвістичної природи.

Структурні особливості складного речення в китайській мові включають в себе гнучкість та різноманітність у будованні складних структур. Використання сполучників та конструкцій допомагає з'єднувати різні частини речення, створюючи логічну послідовність. Порядок компонентів у складних реченнях також має свою важливу роль, визначаючи зв'язок та смислову структуру повідомлення.

Типологічні особливості складного речення у китайській мові відображаються у суспільно-культурному контексті та використанні мовних засобів для вираження додаткових значень та емоційно-психологічного стану людини. Ця мова має тенденцію до еліпсису, деякі компоненти можуть бути опущені, якщо контекст дозволяє однозначне зрозуміти повідомлення.

Розуміння структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові має велике значення для лінгвістичних досліджень, перекладу та вивчення мови. Воно допомагає розкрити внутрішню логіку та особливості китайського синтаксису, покращити навички мовлення та ефективно спілкуватися з носіями цієї мови. Дослідження складного речення у китайській мові відкриває нові горизонти в мовознавстві та сприяє кращому розумінню цієї багатогранної та милозвучної мови.

Також важливо зазначити, що вивчення структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові має практичне застосування. Розуміння цих особливостей допомагає перекладачам вірно та точно передавати значення складних речень з китайської мови на інші мови і навпаки. Вивчення структурних схем та особливостей використання лексики у складних реченнях дає змогу уникнути неправильних перекладів та забезпечити збереження смислу та стилю оригінального тексту.

Крім того, дослідження структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові сприяє розкриттю культурологічних аспектів цієї мови. Китайська мова є важливою складовою культурного спадку Китаю та інших країн східноазійського регіону. Вивчення її особливостей дозволяє краще зрозуміти та оцінити цю культуру, її цінності, традиції та спосіб мислення.

Необхідно також відзначити, що дослідження структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові є постійним процесом. Завдяки розвитку мовознавства та новим технологіям дослідження, ми можемо отримувати більше глибинних та детальних даних про цю мову. Це дозволяє нам збагачувати наші знання про китайську мову та її особливості, розширювати нашу мовну компетенцію і сприяти більш ефективному міжкультурному спілкуванню.

Отже, вивчення структурних та типологічних особливостей складного речення у китайській мові є важливим і цікавим напрямком досліджень. Це дозволяє нам краще розуміти функціонування цієї мови, поліпшувати процеси перекладу, вивчати культурні аспекти та розширювати наші мовні навички. Продовження досліджень у цьому напрямку сприятиме подальшому розвитку мовознавства та сприяє нашому загальному культурному розширенню.

АНОТАЦІЯ

本研究探討了漢語複句的結構和類型學特點。漢語作為一種重要的東亞語言，其複句的結構和使用方式呈現出獨特的特點。本研究旨在瞭解漢語複句的結構、詞彙選擇和句法關係，並探討它們在不同文體和語境中的變化。

研究方法包括文獻回顧、語料庫分析和對比研究。通過收集和分析漢語複句的真實語料，我們揭示了漢語複句的不同結構類型，如並列複句、從屬複句和關聯複句。我們還研究了複句中詞彙的選擇和詞性分佈，以及複句中的句法關係和篇章連貫性。

研究結果表明，漢語複句具有豐富的結構變體和類型多樣性。同時，複句中的詞彙選擇和句法關係受到語境和語用需求的影響。此外，不同文體和語境中的複句使用也存在一些差異，這反映了漢語的語言多樣性和文化特色。

總之，本研究對於深入瞭解漢語複句的結構和類型學特點具有重要意義。這將有助於提高漢語的教學和翻譯水平，同時豐富我們對漢語語言和文化的理解。該研究為進一步探索漢語複句的相關問題提供了基礎，同時也為語言學領域的相關研究提供了新的視角和啟示。

此外，研究還發現，漢語複句的結構和類型學特點受到語言內在因素和外在因素的影響。內在因素包括語音、語法和語意等語言要素，而外在因素則涉及文化、社會和語用等因素。這些因素相互交織，共同塑造了漢語複句的形式和功能。

在研究過程中，也發現了一些挑戰和問題。例如，漢語複句的結構變體眾多，有時難以確定某些句子是否屬於複句結構。此外，複句中的詞彙選擇和句法關係可能存在一定的歧義性，需要更多的語境信息進行解釋和理解。

總體而言，本研究對於深入瞭解漢語複句的結構和類型學特點具有重要意義。它不僅擴大了對漢語語言系統的認識，還提供了豐富的教學和翻譯資源。此外，這項研究還為跨文化交流和語言比較研究提供了新的視角和啟示。希望未來的研究能夠進一步探索漢語複句的相關問題，並將研究成果應用於實際的語言教學和語言服務中，推動漢語國際化的發展。

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Cristal D., The Language Revolution. – Cambridge: Pony Press, 2004.
(<https://www.wiley.com/en-ie/The+Language+Revolution-p-9780745637976>)
2. Jing Tsu., Kingdom of Characters: The Language Revolution That Made China Modern
(<https://www.cambridge.org/core/journals/journal-of-chinese-history/article/abs/kingdom-of-characters-the-language-revolution-that-made-china-modern-by-jing-tsu-new-york-riverhead-books-2022-xix-314-pp-28-cloth/4C1E0CE656F7ED39CECFE66E6C593382>)
3. Xi Xiang., A Brief History of the Chinese Language I The Basics of Chinese Phonetics
(<https://www.routledge.com/A-Brief-History-of-the-Chinese-Language-I-The-Basics-of-Chinese-Phonetics/Xiang/p/book/9781032381077>)
4. Mcculloch, G., Because Internet: Understanding how language is changing
(https://www.researchgate.net/publication/336788035_Because_Internet_Understanding_the_new_rules_of_language_a_review)
5. Клаудія Росс., Modern Mandarin Chinese grammar
(<https://bircokcincekitappdf.files.wordpress.com/2019/04/0415827159.pdf>)
6. Новый китайский лексичный словарь. – Bei jing: «Shang wu», 2000. – 1321 с.
7. Сайт аналітичного центру China Internet:
(<http://www.chiainternetwork.com>.)
8. Шмидт, 2009 г. (інтернет - сегменти)
9. Ortiz V. Collins Mandarin Chinese Dictionary
(<https://www.collinsdictionary.com/dictionary/english-chinese>)
11. Yuzhi Shi., The Evolution of Chinese Grammar
(<https://www.cambridge.org/core/books/evolution-of-chinese-grammar/D4F1AAC1333E49E788CF7D2FA8D229DA>)

12. Peter J., The History of Modern Chinese Grammar Studies 2015
(https://www.researchgate.net/publication/273258581_The_History_of_Modern_Chinese_Grammar_Studies)
13. Ван Ляої. Основи китайської граматики 1954